

Arrest

nr. 268 128 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger, geboren op 29 juli 1984 in Upata, Bolivar. Uw laatste woonplaats voor uw vertrek uit het land was in Upata, Barrio Los Chorros. U woonde daar in een huis dat eigendom was van uw ouders. U stond aan het hoofd van het landbouwbedrijf van uw vader. Uw moeder is advocate en was hoofd van de personeelsdienst bij de Corporación Venezolana de Guayana (CVG). Uw vader werkte als systeemanalist in de aluminiumsector bij CVG Bauxilum. Uw moeder werd gedwongen om op vervroegd pensioen te gaan omdat ze zich verzette

tegen onnodige ontslagen op haar werk. Ze nam deel aan protesten tegen deze onverantwoorde ontslagen en stond de werknemers van CVG bij met rechtsbijstand. Daarnaast zou ze ook nog deelgenomen hebben aan andere manifestaties tegen de Venezolaanse regering, maar hierover heeft u verder niet veel informatie. Omwille van deze redenen werd zij ook bewaakt door personen gelieerd aan de Venezolaanse regering en kon zij haar huis niet zomaar verlaten.

Vanaf 2018 en gedurende heel 2019 zouden er militairen naar de boerderij gekomen zijn. U moest hen smeergeld betalen of een dier afstaan, om uw veiligheid te garanderen. Niet enkel u, maar het gros van de landbouwproducenten zou dit moeten doen.

Op 2 november 2019 werd er ingebroken in het huis waar u woonde in Los Chorros. Het hele huis werd hierbij overhoop gehaald en de inbrekers zouden zoveel mogelijk van uw spullen gestolen hebben. In de periode voor dit incident werden uw honden gedood. U vermoedt dat de personen die inbraken in uw huis ook verantwoordelijk zouden zijn voor de dood van uw honden omdat de honden uw huis bewaakten. Uw moeder zou klacht ingediend hebben tegen deze inbraak op 12 november 2019. Zij vermoedde dat de inbraak te maken had met de problemen die zij had met de Venezolaanse regering.

Op zondag 10 november 2019 ging u 's ochtends vroeg, om vijf uur dertig, naar de boerderij waar u werkte. Bij uw aankomst daar, werd u onderschept door vier personen die eruitzagen als militairen. Ze richtten hun geweren op u, vroegen u om door te gaan naar de boerderij en verzekerden u dat er u niets zou overkomen indien u deed wat ze van u vroegen. De militairen waren bezig met het slachten van een paar koeien. Hoewel ze u zeiden dat ze niets tegen u zouden doen, zouden ze u toch geslagen hebben. Verder zouden ze de banden van uw auto lek gestoken hebben, en de batterij van uw auto en uw gsm meegenomen hebben. Ook de opbrengst van de kaas van de vorige dag namen ze mee. Op een bepaald moment isoleerden ze u van de groep en namen ze u mee naar de waterput. Ze zeiden dat als u niet wilde dat er op het veld hetzelfde zou gebeuren als er reeds bij uw thuis was gebeurd, u moest zwijgen over wat er gebeurd was en geen klacht zou indienen. Ze voegden nog toe dat ze wisten waar uw vader en moeder woonden, en gooiden u in de put. Omwille van deze uitspraak, verbindt u de inval op de boerderij aan de inbraak in uw huis en aan de problemen die uw moeder had met de Venezolaanse autoriteiten. Rond vijf of zes uur 's avonds, werd u bevrijd uit de put door uw oom die u komen zoeken was op de boerderij. Na uw vrijlating sprak u nog met de manager van de boerderij. Hij vertelde u dat uw belagers reeds om drie u 's morgens waren aangekomen op de boerderij. Rond acht uur zouden ze weer vertrokken zijn. Hierna vertrok u naar uw ouderlijk huis in Puerto Ordaz. U ging voorzichtig het huis binnen want uw moeder werd in de gaten gehouden. Op 11 november 2019 ging u klacht indienen over de inval op de boerderij bij het Openbaar Ministerie, waarna u zich dezelfde dag nog terug trok op de boerderij van een oom in El Tigre. Tijdens uw verblijf in El Tigre zou u nog oproepen gekregen hebben van uw belagers. Ze zeiden dat u uw klacht moest intrekken, anders zouden ze uw moeder, die ze al een tijdje in de gaten hielden, iets aandoen. Na een tijdje stopte u met hun oproepen te beantwoorden. De enige informatie die u nog kreeg, was vanaf dan via gesprekken met uw moeder.

Nadat u ongeveer een maand onderdook in El Tigre verliet u samen met uw moeder (...) op 11 december 2019. U kwam aan in België op 12 december 2019 diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 17 december 2019.

Nadat u hier aankwam zouden uw belagers nog verschillende keren naar uw akkers en velden gegaan zijn in maart, mei, juni, en juli 2020. Ze zouden zo goed als al uw runderen, varkens, kippen en aanplantingen gestolen hebben. Ze zouden ook uw vader in de gaten gehouden hebben, hem bedreigd hebben en gevraagd hebben waar uw moeder en u zich bevinden. In juli 2020 zou het huis waar u gewoond heeft in Los Chorros ingepalmd zijn door personen over wie u verteld werd dat ze deel uitmaakten van de regering.

Uw broer (...) diende op 14 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in in België. Hij verliet Venezuela omdat hij achtervolgd werd door de regering omwille van zijn deelname aan protesten. Op 2 juni 2020 werd in zijn verzoek door het CGVS overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn verklaringen. Ook uw zus (...) verblijft in België. Zij verblijft hier reeds vijf jaar en zou hier getrouwd zijn.

Drie jaar voor uw persoonlijk onderhoud zou u samen met uw broer en zus ook deelgenomen hebben aan een manifestatie in Puerto Ordaz. Uw broer kreeg hierdoor problemen, maar zelf ondervond u geen

problemen door uw deelname aan deze betoging. Dat uw broer nadien onderdook op de boerderij zou ertoe geleid hebben dat u afgeperst werd op de boerderij. U denkt echter niet dat de Venezolaanse autoriteiten u nog zouden viseren omwille van uw eenmalige deelname aan bovenstaande manifestatie. Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een klacht ingediend door uw moeder dd. 12 november 2019, en een klacht ingediend door u dd. 11 november 2019.

Op 4 november 2020 nam het CGVS in het kader van dit eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw en uw moeders voorgehouden asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 254 208 van 10 mei 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 26 mei 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek volhardt u in de motieven die u aanhaalde in het kader van uw vorige verzoek. U voegt eraan toe dat uw vader met de dood bedreigd werd omwille van de klachten die u en uw moeder indienden in Venezuela. U haalt aan dat uw vader zeer vaak oproepen met doodsb bedreigingen krijgt, dat zo'n 25 personen op 30 december 2020 naar jullie boerderij kwamen om uw vader op te wachten, alsook dat twee mannen hem in februari 2021 meenamen naar zijn huis waar hij vastgebonden en beroofd werd. Verder stelt u dat u gezondheidsklachten hebt omwille van stress en dat u een depressie hebt, maar nog niet naar de psycholoog kon gaan.

Om uw verklaringen te staven legt u de volgende documenten neer: 3 krantenartikels over de situatie in de staat Bolivar, een medisch verslag dd. 12/11/2019 en een aanvraag om een medische afspraak in verband met uw aambeien. U verwijst tevens naar de documenten die door uw moeder werden neergelegd in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming, met name de politiekklachten die uw vader neerlegde sinds jullie vertrek uit het land alsook het rapport van Fundaredes. Een kopie van deze klachten en dit rapport werd toegevoegd aan uw dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalt aan dat u kampt met stress en depressie en dat u slaapproblemen hebt. U zou hiervoor nog geen afspraak bij de psycholoog gekregen hebben (verklaring Volgend Verzoek, vraag 12). Nergens uit uw verklaringen kan echter afgeleid worden dat omwille van deze medische problemen het standaardprocedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen zouden opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat uw vluchtmotieven niet geloofwaardig werden geacht. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2

van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw vader met de dood bedreigd wordt omdat jullie een klacht indienden en dat de bedreigingen aan uw adres nog voortduren, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming kunnen de eerder gemaakte beoordeling niet in positieve zin ombuigen. Betreffende de twee klachten van uw vader dient vooreerst vastgesteld dat deze werden ingediend nadat u begin november 2020 uw weigeringsbeslissing van het CGVS ontving. De eerste klacht vermeldt dat uw vader sinds eind oktober 2020 herhaaldelijke telefoontjes kreeg waarin hij, u en uw moeder met de dood bedreigd werden (zie vertaling klacht dd. 20/11/2020). Dat uw vader pas bijna een jaar nadat u en uw moeder het land verlieten dreig telefoons zou krijgen doet vragen rijzen. Bovendien werd het feit dat uw vader door jullie problemen verder bedreigd wordt in Venezuela niet aangehaald tijdens de beroepsprocedure tegen uw weigeringsbeslissing door het CGVS bij de Raad, hoewel de dreig telefoons begonnen zouden zijn nog voordat u deze negatieve beslissing van het GVS had gekregen. Ook dit roept vragen op bij de waarachtigheid van dit element. De tweede klacht van uw vader werd pas neergelegd op 31 mei 2021, nadat de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigd werd door de Raad. Dat uw vader toen pas klacht neerlegde hoewel de beschreven feiten 3 maanden eerder zouden hebben plaatsgevonden, met name op 28 februari 2021 (zie vertaling klacht dd. 31/05/2021), doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Daarbij wordt nog opgemerkt dat de tweede klacht erop lijkt te wijzen dat uw vader het slachtoffer werd van een overval, zonder dat hieruit blijkt dat dit incident gelinkt is aan uw problemen. In tegendeel, de klacht vermeldt immers dat de overvallers aan uw vader vroegen wanneer zijn gezin thuis zou komen (zie vertaling klacht dd. 31/05/2021). Indien de overval daadwerkelijk een directe link zou hebben met de problemen waarvoor u en uw moeder Venezuela ontvluchtten, is het immers onlogisch dat de overvallers niet zouden weten dat jullie helemaal niet thuis zouden komen aangezien jullie het land hadden verlaten. Wat de problemen van uw vader betreft dient nog opgemerkt dat het zeer verwonderlijk is dat uw moeder het incident van 30 december 2020, toen een groep van 20 à 25 gewapende personen naar de boerderij kwamen en het personeel vast bond terwijl ze uw vader opwachtten (verklaring volgend verzoek, vraag 16), geheel niet vermeldde. Met betrekking tot het door uw moeder neergelegde rapport van Fundaredes en de door u neergelegde artikels over de situatie in Venezuela en Bolivar, moet worden opgemerkt dat dit document weliswaar melding maken van bepaalde preciaire situaties of realiteiten in uw land van herkomst die op zich niet betwist worden, met name het aanwezige geweld in de staat Bolivar, maar geen verband leggen met uw persoonlijke situatie of voorgehouden moeilijkheden. In dit verband moet er aan worden herinnerd dat u niet concreet aannemelijk hebt gemaakt dat u aanspraak kunt maken op een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade omdat er geen geloof gehecht werd aan uw vermeende problemen die u kreeg naar aanleiding van het werk en politiek activisme van uw moeder. Algemene rapporten die voorbijgaan aan deze vaststellingen en waarvan u niet aantoot dat ze betrekking hebben op uw concrete geval, zijn niet van dien aard om anders te besluiten.

Met het door u neergelegde medisch attest dd. 12/11/2019 wil u aantonen dat u fysieke trauma's opliep toen u tijdens een ontvoering in een waterput werd gegoooid (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Dat dit de oorzaak van uw letsels was, is echter louter gebaseerd op uw eigen verklaringen. Derhalve kan dit attest de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. Daarbij dient nog opgemerkt dat u geen verklaring biedt voor het feit dat dit document al van 2019 dateert maar dat u het nu pas neerlegt. De aanvraag om een medische afspraak in verband met uw aambeien heeft geen betrekking op uw voorgehouden asielmotieven. Medische problemen houden op zich overigens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden

geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U en uw moeder verklaarden in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u en uw gezinsleden meerdere huizen en een boerderij in jullie bezit hadden en dat jullie het op economisch vlak niet moeilijker hadden dan gemiddelde Venezolaan (CGVS 1927110 dd. 13/08/2020 en CGVS 1927109 dd. 10/08/2020, p. 8-9).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie

(zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die

de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Verzoeker houdt vast aan zijn initiële asielaas en voegt toe dat zijn vader met de dood bedreigd werd omwille van de klachten die hij en zijn moeder indienden in Venezuela, dat zijn vader zeer vaak oproepen met doodsbedreigingen krijgt, dat zo'n 25 personen op 30 december 2020 naar hun boerderij kwamen om zijn vader op te wachten, alsook dat twee mannen hem in februari 2021 meenamen naar zijn huis waar hij vastgebonden en beroofd werd. Verder stelt verzoeker dat hij gezondheidsklachten heeft omwille van stress en dat hij een depressie heeft, maar nog niet naar de psycholoog kon gaan.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalt aan dat u kampt met stress en depressie en dat u slaapproblemen hebt. U zou hiervoor nog geen afspraak bij de psycholoog gekregen hebben (verklaring Volgend Verzoek, vraag 12). Nergens uit uw verklaringen kan echter afgeleid worden dat omwille van deze medische problemen het standaardprocedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen zouden opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat uw vluchtmotieven niet geloofwaardig werden geacht. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale

bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw vader met de dood bedreigd wordt omdat jullie een klacht indienden en dat de bedreigingen aan uw adres nog voortduren, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming kunnen de eerder gemaakte beoordeling niet in positieve zin ombuigen. Betreffende de twee klachten van uw vader dient vooreerst vastgesteld dat deze werden ingediend nadat u begin november 2020 uw weigeringsbeslissing van het CGVS ontving. De eerste klacht vermeldt dat uw vader sinds eind oktober 2020 herhaaldelijke telefoontjes kreeg waarin hij, u en uw moeder met de dood bedreigd werden (zie vertaling klacht dd. 20/11/2020). Dat uw vader pas bijna een jaar nadat u en uw moeder het land verlieten dreigtelefoons zou krijgen doet vragen rijzen. Bovendien werd het feit dat uw vader door jullie problemen verder bedreigd wordt in Venezuela niet aangehaald tijdens de beroepsprocedure tegen uw weigeringsbeslissing door het CGVS bij de Raad, hoewel de dreigtelefoons begonnen zouden zijn nog voordat u deze negatieve beslissing van het GVS had gekregen. Ook dit roept vragen op bij de waarachtigheid van dit element. De tweede klacht van uw vader werd pas neergelegd op 31 mei 2021, nadat de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigd werd door de Raad. Dat uw vader toen pas klacht neerlegde hoewel de beschreven feiten 3 maanden eerder zouden hebben plaatsgevonden, met name op 28 februari 2021 (zie vertaling klacht dd. 31/05/2021), doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Daarbij wordt nog opgemerkt dat de tweede klacht erop lijkt te wijzen dat uw vader het slachtoffer werd van een overval, zonder dat hieruit blijkt dat dit incident gelinkt is aan uw problemen. In tegendeel, de klacht vermeldt immers dat de overvallers aan uw vader vroegen wanneer zijn gezin thuis zou komen (zie vertaling klacht dd. 31/05/2021). Indien de overval daadwerkelijk een directe link zou hebben met de problemen waarvoor u en uw moeder Venezuela ontvluchtten, is het immers onlogisch dat de overvallers niet zouden weten dat jullie helemaal niet thuis zouden komen aangezien jullie het land hadden verlaten. Wat de problemen van uw vader betreft dient nog opgemerkt dat het zeer verwonderlijk is dat uw moeder het incident van 30 december 2020, toen een groep van 20 à 25 gewapende personen naar de boerderij kwamen en het personeel vast bond terwijl ze uw vader opwachtten (verklaring volgend verzoek, vraag 16), geheel niet vermeldde.

Met betrekking tot het door uw moeder neergelegde rapport van Fundaredes en de door u neergelegde artikels over de situatie in Venezuela en Bolivar, moet worden opgemerkt dat dit document weliswaar melding maken van bepaalde preciaire situaties of realiteiten in uw land van herkomst die op zich niet betwist worden, met name het aanwezige geweld in de staat Bolivar, maar geen verband leggen met uw persoonlijke situatie of voorgehouden moeilijkheden. In dit verband moet er aan worden herinnerd dat u niet concreet aannemelijk hebt gemaakt dat u aanspraak kunt maken op een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade omdat er geen geloof gehecht werd aan uw vermeende problemen die u kreeg naar aanleiding van het werk en politiek activisme van uw moeder. Algemene rapporten die voorbijgaan aan deze vaststellingen en waarvan u niet aantoot dat ze betrekking hebben op uw concrete geval, zijn niet van dien aard om anders te besluiten.

Met het door u neergelegde medisch attest dd. 12/11/2019 wil u aantonen dat u fysieke trauma's opliep toen u tijdens een ontvoering in een waterput werd gegoooid (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Dat dit de oorzaak van uw letsels was, is echter louter gebaseerd op uw eigen verklaringen. Derhalve kan dit attest de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. Daarbij dient nog opgemerkt dat u geen verklaring biedt voor het feit dat dit document al van 2019 dateert maar dat u het nu pas neerlegt. De aanvraag om een medische afspraak in verband met uw aambeien heeft geen betrekking op uw voorgehouden asielmotieven. Medische problemen houden op zich overigens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals

voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U en uw moeder verklaarden in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u en uw gezinsleden meerdere huizen en een boerderij in jullie bezit hadden en dat jullie het op economisch vlak niet moeilijker hadden dan gemiddelde Venezolaan (CGVS 1927110 dd. 13/08/2020 en CGVS 1927109 dd. 10/08/2020, p. 8-9).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie

(zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar)

vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het tweede verzoek om internationale bescherming.

Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zijn verzoek zonder enig onderzoek heeft afgewezen als onontvankelijk. Hij meent dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij niet terug kan naar Venezuela aangezien zijn leven daar in gevaar is. Verzoeker verwijst ter ondersteuning naar de verschillende klachten die zijn vader heeft ingediend en de doodsb bedreigingen die hij wekelijks ontvangt en gericht zijn aan hem en zijn familieleden. Verzoeker citeert zijn verklaringen die hij desbetreffend op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd. Verzoeker stelt overigens dat hij en zijn moeder tal van nieuwe bewijzen voorlegden zoals de nieuwe klacht die zijn vader heeft ingediend alsook medische attesten waaruit blijkt dat verzoeker getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in zijn land.

De Raad wijst erop dat verzoeker bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat de commissaris-generaal de door hem aangebrachte elementen niet heeft onderzocht gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hijzelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken

dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Verzoeker wijst erop dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad erop dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voren kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de mate dat verzoeker poogt ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela en hij met verwijzingen en citaten uit bronnenmateriaal onder meer betoogt dat de schrijnende en mensonterende situatie in zijn land van herkomst niet kan genegeerd worden, dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te voorzien en voor hem de veiligheid te garanderen, dat het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd, dat de UNHCR bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst, en hij de actuele toestand en het verdere verloop aanhaalt, duidt de Raad vooreerst op volgende motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens en stelt:

“Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken. (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België

verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.”

De commissaris-generaal motiveert met verwijzing naar verzoekers verklaringen en deze van zijn moeder verder dat verzoeker en zijn gezinsleden meerdere huizen en een boerderij in bezit hadden en het op economisch vlak niet moeilijker hadden dan de gemiddelde Venezolaan.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in het besluit van de commissaris-generaal dat niet kan worden aangenomen dat hij, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, te weerleggen. De commissaris-generaal stelt op pertinente wijze vast dat uit de verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in zijn land van nationaliteit aldus niet kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ lopen en dat bijgevolg niet kan worden aangenomen dat hij, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Wat betreft het aanwezige geweld in Venezuela, herhaalt verzoeker in wezen zijn betoog zoals gevoerd in het kader van het beroep ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal naar aanleiding van zijn vorige verzoek om internationale bescherming. In het arrest van de Raad met nummer 254 208 van 10 mei 2021, werd dit reeds als volgt beoordeeld:

“Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend.

Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de colectivo's in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Daarnaast is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid.

Uit de “COI Focus – Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers geboren en getogen zijn in Upata in de staat Bolivar. Verzoekster heeft de laatste vijftientig jaar in Puerto Ordaz gewoond, terwijl verzoeker de laatste

twalf jaar afwisselend op een boerderij in Upata verbleef en op het ouderlijk adres in Puerto Ordaz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. De algemene veiligheidssituatie in Venezuela laat niet toe om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Het betoog in het verzoekschrift dat steunt op een artikel van New York Times van 22 april 2017, een rapport van de “High Commissioner for Human Rights” van juni 2018, de “Guidance Notes” van UNHCR en het EASO-rapport van augustus 2020 werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling.”

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontcrachten.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF